

много прилични на пѣснитѣ на любимата ѝ сива птичка... Но тия бѣха още по-хубави, още по-нѣжни.

— Какво ли ще е това? — питаше се тя. А звуковетѣ продължаваха да се носятъ въ ароматния въздухъ и сѣкашъ я викаха, мамѣха я съ себе си, далечъ нѣкждѣ...

И малката Нимфичка не можа, да имъ се противи: тя поде своитѣ леки крилца и бързо се повдигна и понесе натамъ, отдѣто идѣше новата чудна пѣсень...

— Майя! Майя!... — Остани! — ѝ махаше съ своитѣ вѣйки разтревожената стара елха.

— Кждѣ летишъ ти, Майя? — викаха и брѣмбарчета и пеперудки.

Но Майя ги не чуваше. Тя летеше срѣщу чудните звукове, додѣ отъ еднажъ се изпрѣчи отсрѣща ѝ бѣла и висока стѣна, при която растѣше розовъ храстъ, сжщо такъвъ, както тамъ, въ нейния роденъ кжтъ.

Оморена, тя се сложи на единъ разтворенъ цвѣтъ, и се вслуша: оттукъ звуцитѣ се чуваха тъй добрѣ, бѣха съвсѣмъ близко! Тѣ я милваха, сѣкашъ тихо и често докосваха крилцата ѝ, цѣлуваха златистата ѝ коса...

И малката Нимфа повдигна глава: на стѣната се виждаше отворенъ прозорецъ, а отъ тамъ се носѣше чудна пѣсень.

Тогава Майя литна на високата брѣза и погледна прѣзъ прозореца: непознато ней сжщество стоеше тамъ — високо, голѣмо... То имаше крака и глава, като нея, въ ржцѣтъ си държеше нѣкаква дълга кутия, притискаше я къмъ гърди, а съ другата ржка движеше нѣкаква прѣчица... И отъ ку-